

El Diacrític | | Actualitzat el 14/06/2017 a les 10:25

?Data i pregunta. El processisme ha mort i l'1 d'octubre ens autodeterminarem

«Ara sí que podríem dir que comencem un «procés», però com que aquesta paraula està més que gastada millor diguem que enterrem el «procés» i avancem cap a l'autodeterminació» | «Que jo a nivell general no vulgui estats no m'impedeix veure que el món està organitzat avui en dia en estats i mentre no s'estengui la revolució mundial llibertària que ens ha d'alliberar d'ells, tenir-ne un o altre també ha de ser conseqüència de la decisió majoritària de la població que l'hem de patir»

Ja tenim data i pregunta. Després de tant demanar-ho i de repetir-ho fins a fer-nos pesats, esperant que la cosa anés més ràpida que no va per acabar i tancar tant de temps de no-res en nom d'un procés que no existeix perquè som al mateix lloc d'on arranquem, ja tenim data i pregunta. Ara sí que podríem dir que comencem un «procés», però com que aquesta paraula està més que gastada millor diguem que enterrem el «procés» i avancem cap a l'autodeterminació. Una autodeterminació circumscrita a les quatre províncies dependents de l'Estat espanyol, cal tenir-ho en compte, que no són el meu marc nacional sinó només un tros d'ell.

Així doncs, ja tenim referèndum d'autodeterminació explicat públicament, encara que amb molts detalls per concretar però amb els dos principals, quan i què, clars i diàfans. Tan clars i diàfans que des de l'Estat espanyol, el partit més corrupte d'Europa, els de l'IBEX 35 i la colla dretana que es diu «socialista» han embogit i no paren de dir ximpleries contra tanta claror. La darrera, que aquest referèndum és un cop d'estat; si ho fos, seria un cop d'estat surrealista, cal dir-ho, ja que seria el primer que consistiria en deixar votar, posar urnes i acatar la decisió de la majoria? El quart gran partit a nivell estatal encara no ha concretat la seva acceptació o negació però

continuarem informant?

L'1 d'octubre de 2017, a les ciutadanes i ciutadans de Catalunya ens preguntaran «Voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?» i jo, sense cap mena de dubte, si hagués de fer cas només del text de la pregunta i no pensar en res més, respondria ràpidament que «no». No vull cap estat per a Catalunya, igual que no en vull cap per als Països Catalans, cap per a Espanya i cap per a França, cap per a Andorra i cap per a Itàlia. De fet, no vull cap estat per a cap tros de terra del món, per a cap espai territorial governat per homes o dones que tinguin unes lleis unificadores i negadores, per tant, de la diversitat humana que s'hi encabeix, sempre al servei dels amos de sempre. No vull cap estat que serveixi a les classes dirigents per estossinar les que no dirigim -ni volem dirigir-, que per a això és el monopoli de la força, la violència necessària per mantenir l'explotació de la majoria.

Ara bé, que jo a nivell general no vulgui estats no m'impedeix veure que el món està organitzat avui en dia en estats i mentre no s'estengui la revolució mundial llibertària que ens ha d'alliberar d'ells, tenir-ne un o altre també ha de ser conseqüència de la decisió majoritària de la població que l'hem de patir i, alhora, que ens ha d'atorgar algunes millores en les nostres vides personals i col·lectives.

Tinc clar que una de les millores evidents que aquest estat català hipotètic ens pot oferir és que, mentre que l'Estat espanyol és una monarquia restablerta per l'anterior dictador Francisco Franco, el possible estat catalunyès serà república o no serà i, tot i que jo no sigui republicà, entre república i monarquia tinc clar què trio. Per mi, basar res en la línia ascendent de sang està fora de la història.

Tinc clar que un referèndum d'autodeterminació és un espai de decisió que no existeix si no es fa. I jo ho vull decidir tot, també, mentre existeixen estats, l'espai de món on habito i la forma legislativa que aquest té per relacionar-se amb la resta d'estats mentre aquesta forma existeixi. Per això també penso que és millor triar que quedar-nos igual, fins i tot en el cas que la tria sigui quedar-nos al Regne d'Espanya.

Tinc clar també que l'estat català, tingui o no tingui «llengua oficial», que jo penso que no cal, com a mínim en tindrà tres de vives i reconegudes (català, occità i espanyol) les mateixes que ara ja té. I entre aquestes tres, dues de minoritzades que hauran d'esdevenir objecte d'especial protecció per tal de mantenir i restablir-ne tots els àmbits d'ús.

Tinc clar que l'hipotètic estat català és un espai on tot estarà per fer i, per tant, tot hi és possible. Caldrà lluitar molt per aconseguir-ho però lluitant sabem, també, que podem arribar molt més enllà d'on ara som precisament perquè no partim d'apriorismes. A l'Estat espanyol les estructures de dominació es reproduïen amb tant de mestratge que els canvis estructurals els veig pràcticament impossibles, tot i que encoratjo qui hi lluita que no abandoni i insisteixi. La meua solidaritat, com a internacionalista que sóc, no deixarà de ser-hi.

Així que, un cop tancada l'etapa «processista», toca ara obrir l'etapa autodeterminista sobre la qual caldrà donar notícia, opinar, debatre i no parar, perquè vénen tres mesos primers en què caldrà ser-hi per dir i decidir; i després, encara més. I és clar que no serà fàcil perquè l'Estat espanyol i la cultura política dominant en la majoria dels partits més votats no situen la democràcia com a mètode de tria de com volem ser ja que compten amb apriorismes que sempre passen al davant, com la unitat nacional? d'Espanya.

I és clar, també, que en els darrers decennis els principals canvis esdevinguts a l'Estat espanyol han tingut actors vius que no tenen res de democràtics, com per exemple l'exèrcit. Per tant, caldrà estar atents i veure com uns ens volen negar i com altres ens volen entabanar dient que organitzar una votació és un cop d'estat i cal aturar-ho i prohibir-ho. Quan la «novaparla» acabi de treure el nas, novament, caldrà fer-la fora.

Som-hi doncs, que abans que res tenim dret a decidir, totes i tots, i a això és al que ara anem i

aquest és el que exercirem l'1 d'octubre. I que tinguin clar els qui manen que, després i ara mateix, la tria sobre allò que volem no la reduïm ni la reduïrem a un estat o altre, perquè alguns, malgrat el pas del temps estovi les paraules i la manca del seu ús continuat sembli que les haguem desat, ho continuem volent tot.